

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

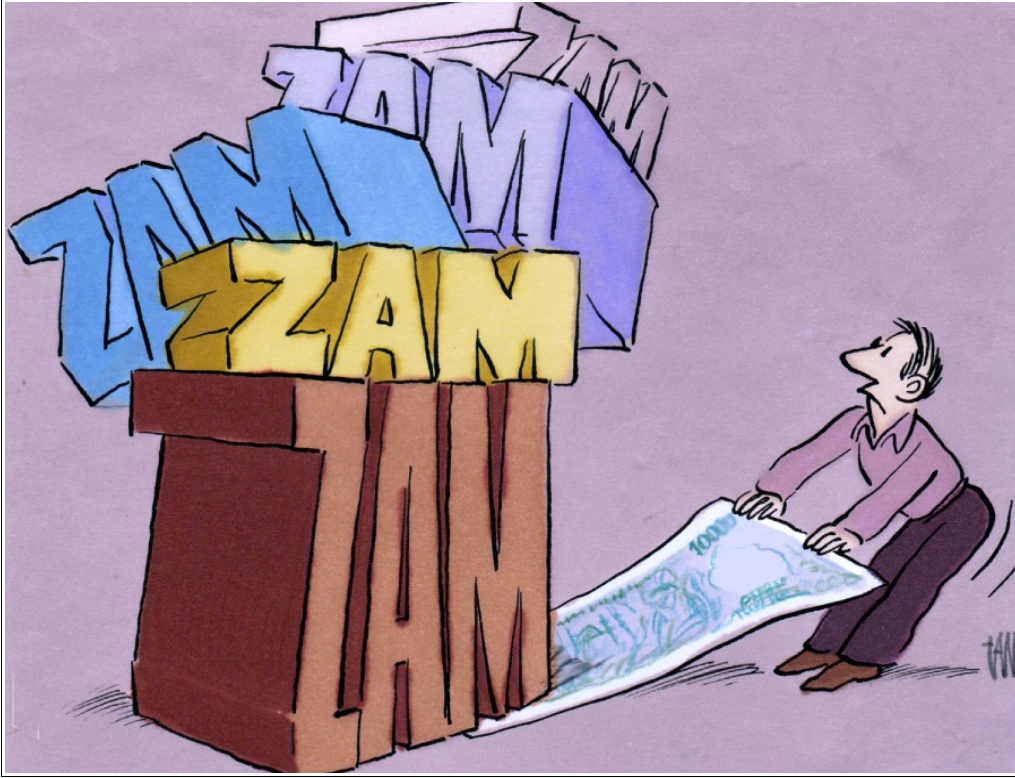
15 Ekim 2022

Sayı: 284

Fiyatı: 2 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Enflasyon hızlanmaya devam ediyor
Yaşam düzeyini korumak ve artışı
durdurmak için ücretler aynı
oranda artmalı**

Enflasyon tırmanışını sürdürüyor. Resmi rakamların aksine hiç bitmeyen fiyat artışı, temelde işçi sınıfını, ücretli çalışanları vuruyor. Patronları ve yolsuzlukla kasalarını şişiren iktidardakileri aynı biçimde etkilemiyor. Zaten, uyguladıklarını iddia ettikleri ekonomik programa göre o olacak, bu olacak, şu olacak, sonuçta enflasyon kendiliğinden düşecek. Büyüklerin, oyalamak için çocuklara anlattıklarıyla aynı.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Bakan Nebati, çok önceden doğrudan enflasyonu düşürmek için hiç bir şey yaapmayacaklarını açıkladı. Çünkü fiyat artışından patronların etkilenmemesi için ne gerekiyorsa yapılıyor. Üstüne enflasyonun kendisi, ücret artmadığı ya da maliyet artmadığı halde patronun fiyatları keyfince arttırması yoluyla, işçinin cebinden alıp patronun cebine para akmasını sağlıyor.

Pahalılık, zamların çok gerisinde kalan ücretiyle geçinen işçi sınıfını hemen yoksullaştırdı. Milyonlarca işçi, tüm gücüyle çalıştığı halde yoksul, temel ihtiyaçlarını karşılayamıyor, ailesini geçindiremiyor. Ücret artışı istediğinde ya kapı gösteriliyor ya da beklemesi söyleniyor.

Bir de enflasyona neden olacağı gerekçesiyle asgari ücret zammına karşı çıkan ekonomi uzmanları var.

Bugün yaşadığımız enflasyonu, hangi ücret zammı başlattı? Geçmiştekilerden hangisinin böyle bir nedeni oldu? Hiçbir örnek vermezler ama aynı söz, ezbere tekrarlanıp durur. Bu patronların, patron yanlılarının, işçi sınıfına dayattığı, kendi uzmanlarına söylettiği bir yalan.

Patronlar, enflasyon istemiyor, çünkü belirsizlik istemiyor. Ancak enflasyon olduğunda, işçinin sırtından daha fazla kazanmak için fiyatlara zam yaparak enflasyonu körüklüyor. Patronlar, bu yolla daha fazla kazanmaları önlenerek yani ücretler, aynı oranda arttırılarak durdurulabilir.

Fiyat artışı doğrudan denetim altına alınsa, bu işleyiş de duracak. Ancak patronlar asla bu temel, acil ve gerekli tedbirleri kabul etmez. Siyasi iktidarlar da sözünü etmez. Onlara işçi sınıfının pahalılıktan korumak için hemen ve daha kolayca uygulanabilecek olan ücretlerin fiyatlara göre ayarlanması yani gerçek anlamıyla eşel-mobil uygulamasını dayatmak gerek. Patronlar hala sefa sürerken ekonomik krizin faturasını işçi sınıfı ödememeli.

Erdoğan'ın söylediği gibi enflasyon tüm dünyada sorun. ABD'de ve Avrupa Birliği'nde enflasyonun %4 civarında duracağını, sonra da düşüreceklerini savunanlar, çoktan çuvalladı. Enflasyon kimsenin kontrolünde değil. Her patron, dünyadaki kargaşadan ötürü ve daha fazla kazanmak, geride kalmamak için fiyatlara zam yapıyor.

Muhalefetin faiz yoluyla enflasyonu düşürme planına inanmamakta haklıyız. Olsaydı, Batı yapmış olurdu. Ancak Erdoğan'ın rakam hilesi ve kağıt üstünde faizi indirerek, kendini haklı göstermesi, daha farklı değil.

Enflasyon yalnız gelmedi, beraberinde işsizlik, daha fazla eşitsizlik, yolsuzluk, şiddet, bölünme, mafyalaşma, herkesi olumsuz etkileyen daha bir çok şeyle geldi. Büyük toplumsal sorunlara yol açıyor. Enflasyonla mücadeleyi, sınıf çıkarları temelinde, işçi sınıfının vermesi gerekli, siyasetçilere bırakılamayacak kadar önemli ve gerekli. (05.10.22)

Emekçinin Gündemi

AKP iktidarının ekonomik modelinin adı değişiyor ama kendisi aynı

AKP iktidarlari buyunca işsizliğı önlemek için patronlara para verdi. Geldiklerinde 3 milyon civarında işsiz vardı şimdi 4 milyon diyen de var 8 milyon da. Ülkeyi imar etmek için patronlara inşaat işlevi yaptırdı. Sonuçta bir yanda kullanılamayanlar diğer yanda yetersiz kalanlar var. İhracat yapsınlar diye işçi ücretleri düşük tutuldu sonuçta tersi oldu ithalat patladı.

Ancak her durumda patronlara para vererek işi çözmeye siyasetine devam. Dövizin artışı önlemek için patronlara para veriliyor. Döviz bana mısın, demiyor.

İktidarın sorunları çözmeye amacı yok. Bizim sorun gördüğümüz yerde onlar, patronlar için kâr etme kapısı görüyor. Tüm bakanların patron olması, bazılarının da ortaya döküldüğü gibi yolsuzlukla patronluğa geçmesi, boşuna değil. Siyasi iktidar, patronlara rant, kâr olanağı dağıtma merkezi olarak çalışıyor. Bu yolda hiçbir kurala uyulmuyor. Yasal olanaklara yasadışı zorbalık, polis, yargı eliyle el koyma, hatta cinayet de ekleniyor. AKP'li siyasetçiler, beşli çete başta olmak üzere kendilerini destekleyen patronlara adeta ülkeyi yağmalatırken, kendi ceplerini de tika basa doldurdu.

İşçi sınıfının sorunlarının hızlıca artışı, işte bu çifte yağmadan ötürü. Her işçinin sırtından hem patronu hem de

siyasetçi geçiniyor. İşçinin elindekine bir de enflasyon ortak oluyor.

Erdoğan ve parti yönetimi, işlettikleri bu düzene ilişkin tek söz etmiyor. Çünkü onlar, bir sorun görmüyor.

Ancak milyonlar için sorun var ve artık açıkça tepki dile getiriliyor. Erdoğan, bir

şişirecek. Konut kampanyası, bitsin veya bitmesin patronlar parayı peşin alacak, KOBİ'lere, sanki muhtaçlarmış gibi SGK'dan patronlara milyarlar ödeneceği açıklandı.

Sonuçta ekonomide çok şey değişti ancak iktidarın patronların kasalarını şişirmek için iş görmesinde en ufak

yanda sansür yasasıyla baskıyı arttırırken diğer yanda vaatler açıklıyor.

Asgari ücret artışı, aile sigortası, KYK borçlarının, icra takibinin silinmesi gibi bir kısmı doğrudan cebimizi ilgilendiriyor. Ancak bunlar öyle bir biçimde düzenleniyor ki esas kazanan patronlar oluyor. Örneğin aile sigortasının özel sigorta şirketlerine veya bankalara para kazandırırsa hiç şaşmamak lazım. İşsizlik fonu bir örnek.

Bunun da ötesinde asıl büyük vaatler, tıpkı öncekiler gibi patronların kasalarını

değişiklik olmadı. Patronların, yağmaları ortaya dökülmesine rağmen. İşte esas sorun budur.

Bu sorunu ancak mevcut düzenden hiç bir çıkarı olmayan işçi sınıfının, kendisinin vereceği mücadele ile çözebilir. İşçi sınıfının gücü var ancak eksik olan ortak sınıf çıkarları temelinde örgütlenmedir. (06.10.22)

İşsizlik fonu işçi denetiminde olmalı

Sayıştay'ın raporuna göre, 2021 yılında İşsizlik Sigortası Fonu'nda 12 milyar TL'lik açık olduğu ortaya çıktı.

Sayıştay'ın Türkiye İş Kurumu (İŞKUR) ve ona bağlı olan İşsizlik Sigortası Fonu hakkında hazırladığı 2021 yılı denetimlerine göre, İşsizlik Sigortası Fonu'nda, geçmiş yıllarla birlikte ortaya çıkan "olumsuz faaliyet sonucu" 28 milyar 975 milyon TL'lik açık çıktı. Sadece geçen yıl 12 milyar TL'lik zarar, günlük 33 milyon TL'lik açığa denk.

Rapora göre, İşsizlik Sigortası Fonu'ndan geçen yıl mal ve hizmet alımı adı altında 1 milyar 302 milyon TL'lik harcama yapıldı. Patronların 300

milyon TL'lik alacağını tek kalemde silen fondan patronlara epeyi para kazandırılmış.

Doğrudan ödemeye de fon yağmalandı. Geçen yıl, güya işsizliği önlemek için patronlara 22 milyar lirayı aşkın ödeme yapılırken işçiye 11 milyar lira ödendi. Fona başvuran her 10 işçiden sadece biri, en fazla 6 ayla sınırlı olarak işsizlik ücreti alabiliyor. Çünkü sözde işçi için oluşturulan fondan yararlanma koşulları, bilinçli olarak çok kısıtlı şekilde düzenlendi. Ve patronlar için hiç bir kurala uyulmamasına rağmen, sıra işçiye gelince kurallar, santım santım uygulanıyor.

Denetim, bu gerçekleri ortaya çıkarıyor ancak hangi

patronlara, işçinin parasını yağmaladığı gizlenmiş. Çünkü banka üzerinden ödenen pirimler için, bu sisteme uyumlu bir kayıt sistemi oluşturulmadığı için hangi patronun ödemediği tespit edilemiyor.

Benzeri talan, yıllardır sürüyor. Çünkü işçinin ücretinden kesilerek biriken parada işçinin hiç söz, denetim hakkı yok. İşçinin parasını yönetmekle görevli bürokratlar, devletin tümü gibi patronların emrinde.

Bu durum, kıdem tazminatının fona dönüştürmeyi işçinin çıkarına olacak diye zannedenlere bir örnek olmalı. (02.10.22)

Sendikacı göz boyadı ama gerçekler biliniyor

Türk-İş başkanı Atalay, Tarım-İş kongresinde konuşmasını dinleyenlere "Hepiniz işyerinde örgütlenin" diye seslendi ve sendikalaşma nedeniyle hiçbir işçinin işten çıkarılmaması dileğini ifade etti.

Aynı gün ve haftasında, farklı işkolu ve işyerlerinde onlarca işçi, sendikaya üye olduğu için işten çıkarılmıştı bile. Başkan, sanki sendikalar yeni kuruluyor, sanki patronlar sendika bilmiyor, sanki pazarlamacılara sesleniyor.

Üstelik sendikacılar, çoğu zaman sendika hakkı için mücadele eden ve bu nedenle patronu kızdıran işçiye imkanları olmasına rağmen sahip çıkmıyor. İşçiyle değil aksine patronla uzlaşarak sendikalaşmaya eğilim gösteriyor.

Patronların sendika düşmanlığı, kayıtlı iş yapma zorunluluğunun artacak olması nedeniyle, vergi, pirim, ücret gibi ödemelerinde daha az hile yapmak zorunda kalacaklarından. Ancak daha önemlisi ücretin, kendi keyfine göre bireysel değil, tüm işçilerin toplu pazarlıkla belirlenecek olmasında. Bu durumda, hem işçi çoğunluğu birlikte hareket ettiği için patronu zorluyor hem de işçinin ücret farkı vadiyle bölünmesi mümkün olmuyor.

Atalay, bunu çok iyi biliyor ancak sorunun nedeninden değil, sonuçlarından söz ediyor. İşyerlerindeki işleyiş, işçi haklarından, muhasebeye, vergiden sendikalara kadar, birbirini tamamlayacak şekilde düzenlenmiş. Sisteme dokunmadan, sonucu

değiştirmeyi söylemesi, cahilliğinden değil, kötü niyetinden.

Tıpkı ücret artışından bahsetmeyip vergi dilimi artışı nedeniyle ücretin düşmemesini veya banka promosyonu itemesi gibi taşeron sistemine karşı çıkmayıp sadece kamuda kadroya alınmayanları dile getirirken yaptığı gibi.

Bu sorunlar, şu veya bu eksiklik, yanlışlıktan ötürü değil. Hepsi, sadece işçi sınıfının sorunu ve tam da amaçlanana uygun. İşçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını en alt düzeyde tutup patronların kasalarını doldurmak amacıyla düzenlendi ve tam da bu gerçekleşiyor.

Bilincinde olmamız ve mücadele etmemiz gereken asıl gerçek budur. (02.10.22)

Siyasetin Gündemi

İttifaklar çoğaldı; oy isteyen çok mücadeleye çağıran yok

HDP, Türkiye İşçi Partisi ve diğer sol partiler, “Emek ve Özgürlük” ittifakını açıkladı. Ek olarak Erbakan’ın partisi etrafında, bir ittifakın daha açıklanması gündemde. Daha seçim süreci başlamadan, seçim ittifakları çoğalıyor.

İktidarı her türlü şiddet, yolsuzluk ve zorbalıkla elinde tutan Erdoğan ve AKP karşısında Millet ittifakının güç kazanması, diğer partileri de bu yol için cesaretlendiriyor. Böylece tek başlarına olduklarından daha güçlü ve etkili görünme, iktidara yaklaşanlarla daha kazançlı pazarlık yapma olanağı umuluyor. Elbette uzun vadede zayıflatıcı etkisi de var. Örneğin CHP bugün, meclise girdiği günden daha zayıf çünkü CHP’den başka partiler çıktı. İYİ Parti, hatta TİP de CHP’den ayrılanlarca kuruldu.

Millet ittifakı, seçim sonrasında kurulması muhtemel koalisyon kurallarını, seçimden önce oluşturuyor. Kendilerini bağlıyorlar ama hangi temelde, ne kadar etkili olacak? Partilerin oyu, beklendiği gibi olmazsa, ittifakın oyu daha az ya da fazla olursa, anlaşmaya uymayıp yan çizeni engelleyecek hiçbir sistem yok. Örneğin İYİ Parti ya da CHP tahminlerden daha fazla vekil çıkarıp anlaşmalara uymamaya başlarsa, bunu engelleyecek hiçbir işleyiş yok.

AKP ve Erdoğan, iktidarda kalmak için her türlü sahtekarlığı, şiddeti yapıyor,

seçim vaatleri asla gerçekleşmiyor ancak onları engelleyen hiçbir şey yok. Kitleler, seçimden seçime, sandığa bir oy atarak fikrinin ifade ediyor. Çeşit çeşit sorun var. Bir partinin bir konudaki önerisi mantıklı ancak başka bir konudaki önerisi mantıksız gelebilir. Buna rağmen, sadece tek bir oy verme hakkı var. Böyle bir siyasi sistem, kitleleri siyasete katmıyor tam aksine siyasetten, kendi sorunlarının çözümü için

biliniyor. Millet ittifakı, aynı tek sesliliği sağlamak, aynı tipte ittifak olmaya çalışıyor. Sığınmacılara ilişkin olarak, Erdoğan kalacaklar diyor, karşı taraf göndereceğiz diyor. İşte oy kullanacak kitlelere önerilen siyasi katılım, siyasi bilinç düzeyi budur. CHP yönetimi, partiyi ve ittifakını buraya getirmeye çalışıyor.

Bu tek sesliliğin zemini, ezici çoğunluğun gün be gün canını yakan geçim derdi değil.

Ne tartışılıyor; türbana özgürlük, dincilerle helalleşme, Alevilik, yabancı düşmanlığı gibi toplumu bölmeye neden olan konular. Tüm bu sorunların çözümü geçim derdini çözme yoluna götürmez ancak geçim derdinin çözümü bu sorunları çözmede önemli yol aldırır.

Ekonomik krizin

olmadığı dönemde aynı konular vardı ama bugünkü düzeyde sorun görülmemesi, bu nedenledir.

Millet ittifakı gibi daha soldaki Emek ve Özgürlük ittifakının da AKP kadroları ve patronların talan ettiği, yozlaştırdığı, en çırkın yönlerini geliştirdiği ekonomik ve siyasi düzenin sorunlarını, ittifak programıyla, bir avuç siyasetçiyle çözmesi imkansız. Bunun için kitlelerin doğrudan ve her düzeyde katılımı, denetimi, mücadelesi gerekli. Ancak kitleleri mücadeleye çağıran yok. (06.10.22)

kendi çıkarları temelinde, kendisinin mücadele etmesinden dışlıyor.

Çok demokrat CHP’nin sandık vurgusu, daha soldaki emek yanlılarının ittifakı, bu siyasal düzeni, emekçilerin dışlanmasını değiştirmiyor. Üstelik seçime düzenin gerçeklerini teşhir etmek, saçmalığını anlatmak için girmiyorlar, bu düzende koltuk kapmak için giriyorlar. Böylece sistemin sürmesine katkıları oluyor.

İktidar ittifakının tek temeli var; “Erdoğan ne derse doğrudur.” Erdoğan’ın görüşü tekrarlandığı için kitlelerce

Türban üzerinden iktidar kavgası

Kılıçdaroğlu'nun "helalleşme" siyaseti, döndü dolaştı kadının başörtüsüne geldi. AKP başta olmak üzere sağcı siyasetçilerin uzun yıllar oy toplamak için kullandıkları, şimdi CHP'nin oy toplamak için kullandığı oluyor.

Kılıçdaroğlu'nun kendi partisine yaptığı "benimle misiniz" çıkışının nedeni de belirginleşti. AKP'den kopup kararsız kaldığı, muhafazakarlığı nedeniyle CHP'ye ya da ittifaka oy vermeyeceği düşünülen küçük bir kesimin oyunu almak için türbana karşı mücadele ve laik savunusunda en öndeki CHP, aksine döndü.

Elbette bunda Kılıçdaroğlu'nun ittifak adaylığının kabul edilmesi çabası da var. "Seçilebilir" aday konumuna yükselerek, ittifak içindeki itirazların önü alınıyor.

Aynı zamanda, türban üzerinden oy isteyeceği kesin olan Erdoğan'ın önünü kesme girişimi.

Sonuçta birkaç ay önce emekçilere yönelik laflar edilirken, artık CHP sağa yöneldi. Siyasetin temelinde AKP karşıtlığı olduğundan, tabanından veya elindeki destekten bir şey kaybetmeyeceği hesaplanıyor.

Kadın özgürlüğü, giyimi, saçını, kimin için oy değiştirme nedeni olur? İran'da bu baskıya isyan, "diktatöre ölüm" halinin almışken, CHP mücadele eden kadınlarla dayanışma göstereceğine dini baskının, din adına erkek baskısının, iktidar aracının uygulama biçimi ve sembolü olan türbanla dayanışma gösteriyor.

Bugün sadece İran, Suudi Arabistan gibi bilinen ülkelerde

değil, Afganistan'da, Somali'de, olduğu gibi başka ülkelerde din adına kadınlara baskı dayatma hatta tüm topluma yönelik şiddet arttı. Modern eğitim haramdır denerek, kaçırılan, zorla müslümanlaştırılıp türbana sokulup satılan, tecavüze uğrayan kadınlar var. Türkiye'de de artık türbanlı kadınlar değil, türban takmayanlar, kendini tehdit altında hissediyor. Çünkü yaşanan çok örnek var.

Bu nedenle gerekli olan, okumak, işte çalışmak gibi en temel haklarını kullanmak isteyen kadınların önüne dikilen türban takma dayatmasına karşı mücadele eden kadınlarla dayanışmaktır. Hiç olmazsa zorla başı kapatılan, kapatması dayatılan kadınlara itirazına bir dayanak sunmaktır. (04.10.22)

Ortaklık, MHP'yi daha da yozlaştırdı

Geçtiğimiz hafta MHP Bingöl il başkanının görevden alındığı açıklandı. Ardından Kartal İlçe Başkan Yardımcısı, sokak ortasında vurularak öldürüldü.

MHP'liler, "vatan, millet" edebiyatında birinci, ahlak, namus, aile, denince lafta en öndeler. Gerçekte tüm bu yaşananalar, MHP yöneticilerinin tam aksi olduğunu gösteriyor.

Bingöl il başkanı, gerçekte yolsuzluktan tutuklanacağı için istifa ettirildi. Daha önce çocuk tacizinden tutuklanan başka bir yöneticileri gibi. Kartal'daki cinayetin ardında, başka bir cinayet var. Bu kişi borç aldığı tefeciye borcunu ödemeyip öldürmüştü, yıllar sonra intikamı alındı. Hatta yüz bini aşkın insanın dolandırıldığı Thodex vurgunun arkasında bir

MHP milletvekili olduğu, bu gerçeğin ortaya çıkmaması için kaçak kişinin aylardır geri istenmediği medyaya yansdı.

MHP, arıları çeken kovan gibi ancak en yozlaşmış, katil, tacizci, dolandırıcı, yalancıları çekiyor. Parti, AKP'nin desteğiyle ayakta duruyor. Üyeleri, her an AKP'ye geçebilecek konumda. Erdoğan, partisine zarar verebilecek siyasi işleri MHP üzerinden yapıyor. Bu durum bir yandan MHP'yi zayıflatıyor diğer yandan erimesini yavaşlatıyor.

Partinin kadroları, AKP'ye hizmet karşılığı; siyasi veya değil, verilen işleri yaptıklarını biliyor. Muhafizlere saldırmak, sosyal medyada linç kampanyası yapmak, en başta gelenlerden. Partinin yaptığı

bunlar olunca, buna uygun kişiler kovana doluyor. Böylece kadroları, siyasi amaçla değil, iktidar dokunulmazlığından yararlanarak çıkarına iş görmek isteyenler oluyor.

Arada bir MHP'nin önemli bir parti olduğu yalanı söylenir, örnek verilecek tek bir başarısı söylenememesine rağmen Bahçeli'nin öneminden bahsedilir. Bu propaganda, emekçileri hedefleyerek yapılıyor. Milliyetçiliğin, Kürt ve yabancı düşmanlığının, gerektiğinde kullanmak üzere emekçiler arasında hep var olması için yapılıyor. Eğer MHP ve kadroları, doğru yolda olsaydı, toplumdaki yozlaşmış insanlar, partide barınamazdı. (01.10.22)

Uluslararası Gündem

İran

Gençliğin İsyanı

İran'da, 14 Eylül'de eşarbını yanlış bağladığı için Tahran ahlak polisinin darbeleri altında öldürülen genç Mahsa Amini'nin ölümünün ardından, protesto gösterileri hız kazandı.

Yüzden fazla şehirde toplanan genç kadın ve erkeklerin gösterileriyle karşı karşıya kalan iktidar, baskıyı artırdı. İran İnsan Hakları Derneği'ne göre, on günde 76 protesto göstericisi öldürüldü ve binlerce kişi daha işkencenin sistematik olduğu hapishanelere atıldı. Yaralılar, baskılar yüzünden tedavi için hastanelere gitmeyi reddediyorlar.

Ancak İran İslam Cumhuriyeti'nin lideri Ayetullah Ali Hamaney'in yakınları tarafından başlatılan "merhamet gösterme" ve "suçluları esirgeme" çağrıları gençleri durdurmadı. Böylece göstericiler, fikirleri için ölmeye hazır olduklarını iddia ediyorlar: "Düşüyorum, ölüyorum, İran'ı geri alıyorum".

Kadınların sokakta eşarplarını yakıp saçlarını kestiklerini gösteren görüntüler, rejime meydan okuyan sloganlarla başarılı: "Diktatöre ölüm", "Hamaney, sen bir katilsin, seni gömeceğiz" hatta "Şah ya da (yüce) Rehber olsun, kahrolsun zalimler, ". Bu sloganlar rejimi, küçük burjuva çevrelerinin bir parçası olan ancak ülkede geniş sempati uyandıran gençliğin isyanının on milyonlarca işçinin isyanını tetikleyebileceği konusunda korkutuyor.

Üç yıl önce Kasım 2019'da akaryakıt fiyatlarındaki

ve temel ihtiyaçlardaki artışa karşı işçi sınıfı seferber olmuştu. Protestocular zaten rejimin ileri gelenlerine, ayrıcalıklarına saldırmış, yolsuzluklarını ve Ortadoğu'daki pahalı askeri müdahalelerini kınamışlardı.

Bu isyanı bastırmak için, öncekilerde olduğu gibi, İran iktidarı çok sert bir darbe vurmuştu. 300'den fazla kişinin ölümüne neden olan çatışmalar, binlerce kayıp ve yıllarca hapis cezası, bir süreliğine eylemlerin durmasına izin vermişti.

Ayetullahların rejimi vahşi bir diktatörlüktür, ancak 1979 devrimi sırasında Şah'ın Amerikan yanlısı monarşisine karşı kazandığı ve önderliğini üstlendiği bir toplumsal tabanı koruyor.

Bu temel, ekonomik krizin, 2018'te Trump döneminde uygulanan Amerikan ambargosunun, rejimin ileri gelenlerinin yolsuzluğunun ve nüfusu etkileyen çok sayıda kıtlığın etkisiyle, kesinlikle baltalanıyor. Resmi enflasyon % 50'yi aşıyor ve günlük kullanılan birçok ürünün fiyatları bir yılda iki katına çıkmış bulunuyor.

On yıl içinde ortalama yaşam standardı % 25 oranında geriledi. Önce en fakir insanlar darbe yedi, ama diğer sosyal katmanlar da artık geçinmiyor. Böylece, bir ilkokul öğretmeni ayda 250 avro kazanırken, Tahran'daki bir evin kirası en az 125 avroyu buluyor.

Bu yoksullaşma, Öğretmenler Koordinasyon Kurulu'ndaki resmi sendikalar dışında örgütlenen binlerce öğretmeni, 2021'in sonunda ve

2022'in başında birkaç ay boyunca greve itmişti. Rejim, her zaman olduğu gibi 1 Mayıs protestoları sırasında kimi açlık grevinden sonra serbest bırakılan bazı önde gelen eylemcileri tutuklayarak hareketi durdurabildi.

Petrol sektöründeki veya şeker endüstrisindeki diğer işçiler, son yıllarda, ücretlerinin ödenmeyen kısımlarının ödenmesi, onlara zam yapılması, veya işe alınmaları için mücadele ettiler. Rejimin şirketlerde kurduğu baskı ve resmi örgütlerin dışında örgütlenme ihtiyacı bu ekonomik grevleri çok hızlı bir şekilde siyasi mücadeleye dönüştürüyor.

İran gençliğinin cesur isyanının Ayetullah rejimini yıkmayı başarabilmesi için, bu isyanın tüm kitlelerin isyanına dönüşmesi gerekir. Şah'ın yıkılmasından kırk üç yıl sonra, İslamcı cumhuriyetin yerini, emperyalizme az ya da çok elverişli yeni bir diktatörlük almayacak şekilde, yeni bir devrim gereklidir.

Kendi örgütleri ve kendi hedefleri ile bilinçli olarak önderlik etmek zorunda kalacak olan işçilerdir. (28.09.2022)

Ukrayna'da Savaş

Pentagon'un sözcüsü General Pat Ryder, servislerinin, Rus ordusunun nükleer silah kullanmaya hazırlandığına dair herhangi bir bilgi ya da belirti kaydetmediklerini açıkladı. Putin'i 21 Eylül'de tehditkar biçimde konuşmakla suçlayan Badin'in ve diğer Batılı liderlerin, ayrıca medyanın öfkeli çılgınlıklarına, sinirli, yüksek perdeden açıklamalarına rağmen, bu konuda ne gerçeklikte ne de konuşmasında hiçbir iz bulunmuyor.

Sözde demokratik ülkelerin liderleri utanmadan yalan söylüyor. Bu, yalnızca Batı propagandasının aylardır tekrarladığı veya ima ettiği bilgileri, her şeyi kabul edenleri şaşırtacak. Bu batılı propaganda, Ukraynalı Davut'un (cücenin) emperyalist güçlerin bununla hiçbir ilgisi olmadan Rus Goliath'la (devle) yüzleşmesi gerektiğini göstermek istiyor. Washington, Paris, Brüksel, Berlin liderleri "Savaşta değiliz" diye tekrar ediyorlar, ancak Ukrayna'da olup bitenler giderek Batı emperyalist kampı ile Rusya arasında bir çatışma olarak ortaya çıkıyor.

Batı'nın yüksekte atma ve aşırı abartmasına karşılık, Putin'in blöfü

Liderler ve diplomatlar tarafından kullanılan kelimeler gerçeği maskeleymeyi amaçlıyor; gerçeklerin kendileri tartışılmazdır. İlk olarak nükleer silahın kullanıldığı tek zamanın 6 ve 9 Ağustos 1945'te Hiroşima ve Nagazaki'de olduğu hatırlatılmalıdır. Amerika Birleşik Devletleri daha önce herhangi bir tehditte bulunmadı: zaten mağlup olmuş bir Japonya'nın sivil

nüfusunu terörize etmek için saldırdılar. Bugün, kendisini bir barışçı olarak sunan Batı, Ukrayna'daki savaşçı tırmanışa öncülük eden ilk güçtür.

Amerika Birleşik Devletleri, bu ülkeye altı ay içinde, savaştan zarar gören Afganistan, İsrail ve Mısır'a, Amerikan askeri yardımının ana faydalanıcılarından üçü olana göre, bir yılda daha fazla para ve silah sağladı. Şubat ayından bu yana Ukrayna'ya ödenen 13 milyar dolar, bu ülkenin yıllık askeri bütçesinin üç katını temsil ediyor.

Çok az seçeneği olan Putin, Batı'dan gelen artan askeri baskının sonuçlarına tepki gösterdi. Askeri aksilikler için günah keçisi olan Savunma Bakan Yardımcısını görevden aldı. Ukrayna bölgelerini Rusya'ya bağlamak için aceleyle referandumlar düzenledi, bu toprak kazancı cephenin gerilemelerini telafi etmek içindir. Ve sayıları azalmış bir orduyu güçlendirmek için kısmî, ama önemli bir seferberlik başlattı.

Bunun, Rusya için elverişsiz hale gelen bir güç dengesini tersine çevirmeye yardımcı olup olmayacağı ileride görülecektir. Çünkü bu önlemler, Rus bürokrasisinin eski bir geleneğinin, "pokazoukha" ya da göz boyamanın etkisinin bir parçası olabilir. Tabii ki, ona en çok ilgi duyan kişi, elinde en kötü kartlara sahip olan kişidir. Putin ve yakınları, eski Cumhurbaşkanı Medvedev ve Savunma Bakanı Shoigu, "blöf yapmıyoruz" diyerek Rusya'yı "her ne pahasına olursa olsun" savunmak istediklerini söylediklerinde, emperyalist dünyanın liderleri bunu bir duruş olarak görmek için her türlü nedene sahipler, ya da bunu bir acizlik olarak görüyorlar.

Emperyalizm savaş demektir Sovyetler Birliği'nin 1991'de dağılmasından bu yana, burjuvazinin liderleri, özellikle Amerikalılar, piyonlarını SSCB'nin etki alanı olan Doğu'ya sürdüler.

İlk başta her şey yolunda gitti. Batı, sıkışmış bir Rus devleti ile baskın bir pozisyonda uğraşıyordu. Evde itaat edilemeyecek olan Rusya, "yakın yabancı" üzerindeki emperyalist baskıya daha az karşı koyabilirdi.

Putin'in 2000 yılında Kremlin'e gelmesiyle bir değişiklik başladı. Rusya'daki "iktidar dikeyini" restore etti ve eski Sovyet etki alanıyla bağlarını güçlendirmeye çalıştı. Bu ülkeleri yöneten emperyalizm daha sonra darbeleri zar zor gizleyen bir dizi "renkli devrim" başlattı : 2003'te Gürcistan'da, 2005'te Kırgızistan'da, 2004'te ve ardından 2014'te Ukrayna'da.

Ukrayna uzun zamandır Rusya ve SSCB'nin bir parçası olmuştur ve ekonomisi Rusya'ninkine çok iç içe olmaya devam etmektedir. Nüfusu çoğunlukla dilini ve kültürünü, yakın insan ve aile bağlarının eklendiği Rus komşularıyla paylaşıyor. SSCB düşer düşmez Amerikalı liderler, yeniden büyük bir güç haline gelmesini ve vesayetlerinden kaçmasını önlemek için Ukrayna'yı Rusya'dan koparmanın gerekli olduğunu söylediler.

Putin, geçen Şubat ayında, emperyalizmin Ukrayna'da devam eden projelerine son vermek istedi. Bunu, çoğu zaman KGB'den, siyasi polisten, işçi karşıtı, milliyetçi, saldırgan bir bürokrasinin liderlerini karakterize eden, kendi de dahil olmak üzere, halkları küçümseyerek ve onlara şiddet uygulayarak yaptı...

Meloni, gericiliğin yeni başkanı

İtalya'da Draghi Hükümeti'nin düşüşü, 25 Eylül'de senatör seçimleri ve genel seçimlerin düzenlenmesine yol açtı. Oyların % 40'ından fazlasıyla, gerçekte aşırı sağ olan, sözde merkez sağ, koalisyon zaferi kazandı.

Faşist MSI partisinin varisi olan Fratelli d'Italia (İtalya'nın Kardeşleri) Partisi zirveye çıkıyor ve lideri Giorgia Meloni, gelecekteki hükümetin dümenini almak için en iyi konumda.

Fratelli d'Italia, geçtiğimiz dört yıl boyunca, Draghi'nin arkasındaki Ulusal Birlik de dahil olmak üzere, iktidarda birbirini takip eden tüm kombinasyonlardan dikkatlice uzak durdu. Parti, Salvini'nin Ligi seçmenlerini kendine çekmeye ve 2018'deki oyların % 4'ünden bugün % 26'ya çıkmayı hak eden bu sürekli muhalefet politikasından yararlandı.

Tersine, milliyetçi ve yabancı düşmanı alandaki ana rakibi Salvini'nin Birliği, hükümete katılmasının cezasını çekiyor. Bu koalisyonun üçüncü yüzü, Forza Italia'nın son Draghi hükümetini desteklediği Berlusconi de bulunuyor.

Kozmetik cerrahiden ve kariyerini noktalayan tüm finansal, politik ve cinsel skandallardan kurtulan 85 yaşındaki milyarder, dokuz yıl önce seçim sahtekarlığı nedeniyle dışlandığı Senato başkanlığını hedefliyor. Meloni'nin, Berlusconi'nin garantisine yalnızca siyasi açıdan, Avrupa açısından değil, aynı zamanda da üç sağcı ve aşırı sağcı partinin çoğunluk ikramiyesinden yararlanmasına ve oyların % 43'üyle Parlamentoda salt

çoğunluğa sahip olmasına izin veren bir koalisyon kurma gerçeği nedeniyle ihtiyacı var.

Meloni, yabancı düşmanlığı, "göçmenler uyuşturucu taşımak için kullanılıyor" ya da kadın hakları, "kadınlara kürtaj yaptırmama hakkı vereceğiz" konusundaki gerici sözleri çoğaltırken, gerçekten önemli olan zengin çevreleri rahatlatmayı başardı.

4 Eylül'de, dünyanın dört bir yanından İtalyan işverenlerin, bakanların, gazetecilerin ve diğer ekonomistlerin en iyilerini bir araya getiren Ambrosetti Forumu'nda Meloni beyaz pençesini göstermeye geldi. Avro bölgesinden ayrılmanın ya da selefi Mario Draghi'nin İtalyan işverenler için elde edebileceği teşvik ve yatırım planından Avrupa Birliği'ne ve milyarlaraya sırtını dönmek söz konusu olmadığına dair güvence verdi.

Şimdi onun için en zor şey, kendi partisinin çıkarlarını, çoğunluğa sahip olmadan yapamayacağı müttefiklerin iştahlarını ve burjuvazinin taleplerini uzlaştırarak gelecekteki hükümetini oluşturmak olacaktır. Avrupa yanlısı kefaleti Berlusconi'nin şartlarını yerine getirmek kolay görünüyorsa, Salvini İçişleri Bakanlığı'nı alacak mı? Peki Ekonomi koltuğu kime verilecek ?

Seçim zaferi kuşkusuz kısmen işçi sınıfının bir kısmı da dahil olmak üzere halk seçmenlerinin Fratelli d'Italia'ya oy verme yönündeki değişimini yansıtıyor. Ancak seçime güçlü bir çekimserlik de damgasını vurdu. Seçmenlerin katılımı yalnızca % 64, 2018'ten % 10

daha az olduğu ve Campania gibi en fakir bölgelerin bazılarında çekimserlik seviyesinin % 50'e bile yakın olduğu ortaya çıktı. Öte yandan, diğer bölgelerde, kuzeyde veya ülkenin merkezinde, Fratelli d'Italia güçlü büyüme sonuçları kaydetti.

Bu bölgeler, Komünist Parti'nin dağılmadığı uzak zamanlarda kesinlikle "kırmızı bölgeler" idi, ancak merkez sol, seçmenlerinin bir kısmını orada, Salvini'nin önce Birliği, şimdi de Fratelli d'Italia'nın yararına çoktan kaybetmişti.

İşçi sınıfı da dahil olmak üzere sol seçmenleri başka bir parti de kapmıştı: "parti karşıtı" ve "sistem karşıtı" olmak isteyen ve vatandaşlara iktidarı geri getirme sözü veren eski çizgi roman Beppe Grillo'nun yarattığı 5 Yıldızlı Hareket (M5S). Son beş yılın koalisyon hükümetlerinin temel direklerinden biri olan M5S diğerleri gibi bir hükümet partisi haline geldi ve 2018'deki oy oranı % 33'ünden bugün % 15,5'e düşerek bunun bedelini ödedi. Ülkenin güneyindeki iyi sonuçlar sayesinde kırılmayı sınırladı...

Avrupa ekonomisindeki en zayıf halka olarak kabul edilen İtalya, devletin borç artışının ağırlığını görüyor. Meloni hükümeti, mevcut siyasi pazarlığın sonucu ne olursa olsun, burjuvazisini finanse etmeye devam etmek ve küresel finans kurumlarının gazabına uğramamak için, kendi yabancı düşmanı ve gerici kikirlerini ve uygulamalarını da ekleyerek, işçilere kendisinden öncekilerle aynı saldırı politikasını uygulayacaktır.

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Hindistan'ın bağımsızlığı ve kanlı bir biçimde parçalanışı

Hindistan'ın ve Pakistan'ın bağımsızlığı, Britanya Hindistan İmparatorluğu'na ve birkaç yüzyıllık sömürge egemenliğine son vererek, 15 Ağustos 1947 tarihinde ilan edildi.

17. yüzyıldan beri varolan, kökeninde baharat ve ipek ticaretiyle uğraşan, özel bir şirket olan İngiliz Doğu Hindistan Şirketi Hindistan yarımadasını ele geçirdi ve onu kontrolü, boyunduruğu altına aldı. Bu uçsuz bucaksız topraklar, bir buçuk yüzyıl sonra, Londra'nın vesayeti altına girdi.

Bu egemenlik, kitle katliamlarıyla ve halklarını köleleştiren, görkemli saraylarda yaşayan büyük toprak sahipleri krallar (Maharaca veya Mihrace - [Sanskritçe](#) "büyük kral" anlamına gelen, tarihsel olarak [Hindistan](#)'da yerli devlet hükümdarları tarafından kullanılan ünvan - Vikipedi) arasındaki rekabet üzerine oynanarak dayatıldı.

Yüzlerce prens devleti doğdu. Sömürgeci iktidar, bu prensliklerin nüfuzlarını, aynı şekilde de, gerici kast sistemini kendisini hiç dayatmadığı yerlere kadar bile yayarak güçlendirdi. Ayrıca her birine aynı aşağılamayla yaklaşarak, Hindu, Sih ve Müslüman kitlelere karşı oldu.

Dünya'nın birinci kapitalist gücü Büyük Britanya (İngiltere), Hindistan'ın pamuk, çivit, kenevir, çay ve kömür gibi, bütün zenginliklerini talan etti. Haşhaş ve haşhaş kapsülü, Çin'e dayatılan afyon, uyuşturucu madde ticaretinin temelini oluşturdu.

Hintli el emeği kentlerde ve kırsal kesimde korkunç bir şekilde sömürüldü.

Bu el emeğinin bir kısmı da köleciliğe yakın koşullarda, diğer sömürge ülkelere gönderildi : *Moris Adası* (1'ile Maurice), Güney Afrika, Birmanya gibi İngiliz sömürgeleri, aynı zamanda da, Reunion ve Guadeloupe gibi fransız sömürgeleriyle, Fransa'nın Hindistan'da işgal ettiği «komptuar» denilen (sömürge ülke, ya da herhangi bir yabancı ülkede kurulup, bu ülkelerin komşu bölgelerle ticaretini gerçekleştirmeyi amaçlayan, sömürgeci nüfuzun egemen olduğu) bölgeler bunlara örnek oluşturuyor.

Bu ülkelerde varolan fabrikalara ve onların mesleği olan dokumacılığa gelince, bunlar yok edildi. Bu ise Hindistan'ı İngiliz sanayi zindanlarında üretilen kumaşları ithal etmeye zorladı. Böylece, milyonlarca emekçi sefalete indirildi. Hindistan, 1843 yılından itibaren İngiliz pamuk endüstrisinin mallarının gönderildiği temel ülkeye ve muazzam bir kar kaynağına dönüştü.

Ancak, Hindistan'ın dünya çapında üretilmiş ürün miktarındaki payı, 1700 yılında hemen hemen Avrupa'nın üretimine eşitken, sömürge egemenliğinin sonunda bu pay sadece %3,8'den biraz fazlaydı.

19. yüzyılın sonunda kıtlıklar, 250 milyonluk nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan yoksul kırsal kesim insanları

arasında on beş milyon ölüme yolaçtı. Sömürgeci idare, en ufak bir yardımı sağlamayı reddederek, genellikle ihracata ayrılan tahıl stoklarına erişimi yasaklayarak ve toprak vergilerinin ödenmesini sürdürerek, bu durumda doğrudan sorumluluk taşıyordu.

İkinci Dünya Savaşı boyunca, İngiltere Başbakanı Churchill, yiyecek maddelerine ve ulaşım araçlarına el konulmasını dayatarak, ülkenin doğusundaki Bengal'de üç ile beş milyon insanın ölümüne neden oldu.

Bu baskı ve şiddet, 1857 yılında işgalcinin yardımcı birlikleri olan sepoyların isyanı da dahil olmak üzere birçok ayaklanmaya neden oldu. Ve bu isyanların hepsi vahşice bastırıldı. Ulusal ve sömürgecilik karşıtı duygular büyüyordu. Yüz binlerce emekçi ve hintli asker, Birinci Dünya Savaşı'nın ertesinde askere alınmıştı; sömürgeci güç, güçlü bir gösteri ve grev dalgasına karşı koymak zorunda kaldı.

Sömürgeci birlikleri, bunu bastırıp yok etmek için 13 Nisan 1919 tarihinde Amritsar'da yüzlerce göstericiyi katletti. İngiliz ürünlerini boykot etmek ve vergi ödemeyi reddetmek üzere çok büyük boyutta bir kampanya başlatıldı.

Genç bir Komünist Partisi genişlemeye başladı. Ancak bu hareketlenme ve mücadeleden, sömürgeci güçle hırslarına ve emellerine daha uygun yer kapmak üzere müzakerelerde bulunma

olanağını edinen, Hintli elitler yani seçkinler yarar sağladılar. Gerçekten de, tekstil sektörü ve çelik endüstrisinde, bugün Tata hanedanının hala sembolü olmaya devam ettiği bir ulusal burjuvazi ortaya çıkmaya başlamıştı.

Siyasi düzeyde, özellikle Gandhi ve Nehru tarafından temsil edilen Hindistan Ulusal Kongresi, bu yükselen sınıfın sözcüsüne dönüştü. Bu parti önce özerklik, sonra bağımsızlık talep etti

İngiliz yöneticiler, Hindistan'ın statüsüyle ilgili bütün açık ve belirgin reformları çok uzun zaman geri çevirdiler. Seçkinlerin, nüfuzu olanların bir kısmını, onlara bazı pozisyonlar ve avantajlar vererek biraraya getirmeyi sürdürmek için gerçekleştirilen her girişim Nehru'nun deyişiyle yeni bir « *emperyalist egemenliği ve kitlelerin sömürüsünü artırmaya yönelik kölelik sözleşmesi* » oldu.

İkinci Dünya Savaşı, kitlelerin keyfilik ve sömürge egemenliğine son vermeye yönelik irade ve istemlerini daha da arttırıp şiddetlendirdi. Gandhi, 1942 yılında « Quit İndia! » (Hindistan'ı terkedin !) sloganının ardında bağımsızlık hareketini başlattı.

Bu bağımsızlık hareketi, korkunç bir baskı, şiddet ve yüz binlerce kişinin tutuklanmasına rağmen, 1945 yılından 1947 yılının ortalarına kadar neredeyse genel bir ayaklanmayla sonuçlanacaktı.

Ancak Kongre Partisi bütün toplumsal taleplere muhalefet ediyordu : amacı, sömürülenlerin ve yoksul kitlelerin talep ve özlemlerini tatmin etmek değil, bağımsızlık elde etmektir. Diğer taraftan, Müslümanlar Birliği ve lideri Muhammed Ali Cinnah, tümüyle müslümanlardan oluşan bir

devletin, Pakistan'ın kurulmasını istiyordu. Müslümanlar Birliği ve Cinnah, daha önce savaşa destek vermeleri karşılığında kendilerine bu desteği vereceklerini vaadeden, sözveren bu İngiliz yöneticiler tarafından büyük oranda desteklenip teşvik edildiler.

Hindistan'ın bağımsızlığı 15 Ağustos 1947 yılında resmi olarak ilan edildi. Yeni kurulan Pakistan ise kendisini, aralarında 1500 km mesafe bulunan, Batı ve Doğu Pakistan'a olarak ikiye bölünmüş buldu. Ancak, ayrımcılığa ve dini pogromlara (Pogrom : **dinsel**, **etnik** veya **siyasi** nedenlerle bir gruba karşı uygulanan baskı, şiddet ve soykırım hareketleri. -Vikipedi -) dayanan, sömürgeci « böl ve yönet » politikası, başka kanlı bir uzantı buldu.

Ek olarak, halkın öfkesini cemaatci, toplumcu alanlara doğru yönlendiren Kongre Partisi ve Müslüman Birliği'nin demagojileriyle kolaylaştırılan, hala sıkça bağımsızlığa barışçıl geçiş olarak sunulan şey, korkunç büyük bir trajedi oldu.

18 milyona yakın insan, tasfiye, arıtma politikasının itmesiyle toplu göç yollarına düştüler. Tecavüzler, saldırılar, cinayetler ve katliamlar katlanarak arttı. Ülkenin ileri gelen hatırı sayılır kişileri, bu durumdan, topraklarına yeni topraklar katmak için yararlandılar. Sadece 1947 yazında, dinler arası şiddet ile ilgili sayımlarda 400.000 ilâ bir milyon kişinin öldüğü tespit edildi.

Hindistan'ın bağımsızlığı, öncelikle Asya'da, daha sonra da Afrika kıtasında güçlü bir sömürgecilikten bağımsızlaşma dalgası yarattı. Sömürgeci egemenliği yürütmek için yapılan korkunç savaşa

rağmen, bu egemenlik her yerde alaşağı edildi. Ancak bu hareket, işçi sınıfına ve yoksul köylülüğe dayanan bir özgürlük perspektifinin ve bunu gerçekleştirebilecek devrimci komünist örgütlerin ve onları iyi idare edip yönlendirecek kadroların yokluğu nedeniyle, emperyalist egemenliğin ve az gelişmişliğin temellerini yıkamadı.

Üçüncü Dünyacılık ve sözde hem Batı, hem de Sovyetler bloğu arasında « saf tutmaya hayır » politikası, Hindistan'da ve başka yerlerdeki siyasi liderlerin işçi sınıfı perspektifine sırtlarını çevirmelerine yolaçtı.

Sayıları o zamandan beri önemli ölçüde artan proletarya, onu, bu perspektifin her zamankinden daha fazla yeniden canlandırabilir, yaşatabilir. (17.08.2022)

Güncel... Güncel... Güncel...

Sri Lanka: Krizden iflasa

Haftalarca süren protestolarla sarsılan Sri Lanka'da devletin zirvesini kontrol eden Rajapaska ailesi, ağabey Mahinda'yı kurban etmek zorunda kaldı.

9 Mayıs'ta, ikincisi, küçük kardeşi Gotabaya'nın başkanlığını kurtarmak amacıyla Başbakanlık görevinden istifa etti. Klanın diğer birkaç üyesi son haftalarda bakanlıklarından istifa etmişti.

Rajapaskaların yükselişi, ordunun Tamil azınlığa karşı uyguladığı baskıdaki rollerinden kaynaklanıyor ve 2009'da Kaplanların isyanına kanlı bir şekilde son verdi. 2005'ten 2015'e kadar cumhurbaşkanı olan Mahinda, seçimleri kaybettikten sonra muhalefete boyun eğmek zorunda kaldı. Ancak 2019'da, 258 ölü ve yaklaşık 500 yaralı olan İslamcı saldırıların uyandırdığı duygudan yararlanan bu klan, Sinhalese ve Budist çoğunluğu pohpohlayan milliyetçi demagojiyle asla cimri davranmayarak yeniden iktidara geldi.

O zamandan beri, Sri Lanka çözümü bulunamayan bir ekonomik krize girdi. Pandemi Salgını saldırıların etkisini pekiştirerek turizm kaynaklarını kuruttu. Ülke çok borçludur ve döviz rezerve bitti. Hızlanan küresel enflasyon, ithalatı karşılanamaz hale getirdi: Sri Lanka rupisi Mart ayında değerinin %30'unu kaybetti. Elektrik sadece aralıklı olarak çalışıyor, hastalar artık ilaç

bulamıyor ya da bulunan ilaçlar çok pahalı. Ayakkabılar bile, ithalatı durdurulan ve temel olmayan mallar olarak kabul edilir. Hükümet, fiyatları uluslararası piyasalarda hızla yükselen kimyasal gübre ithalatının finansal imkansızlığını çevre için iyi bir eylem olarak kullanıp saklamayı uygun gördü. Ancak tarımsal üretim düştü, gıda kıtlığı var ve yoksul nüfus her gün bir öğün atlıyor.

Başkent Kolombo'da bir buçuk aydır her gün cumhurbaşkanının görevden alınmasını talep eden gösteriler yapılıyor. Rajapaska'nın şiddetli milliyetçiliğini destekleyen Budist din adamları bile onlara karşı döndü ve kendilerini sokaklarda gösterdiler. Yüz yüze saraya ve bakanlıklara ulaşmaya çalışırken polis tarafından geri itilen göstericiler, bazı bakanların evlerini ateşe verdi.

8 Mayıs'ta Rajapaska, hükümet karşıtı protestoculara polisten göz yaşartıcı gaz eşliğinde sopalarla saldıran destekçilerini harekete geçirdi. İki milletvekili göstericilerin üzerine ateş açarak onları öldürdü. Ada genelinde sokağa çıkma yasağı ilan edildi, dokuz kişi öldü ve 300 kişi yaralandı, ancak Başbakan muhalefeti istikrara kavuşturmak için hükümetine katılması için boş yere ikna etmeye çalıştıktan sonra yine de havlu atmak zorunda kaldı. Mekan özgür olur olmaz, muhalif politikacılar, Başkan Gotabaya Rajapaska'nın zayıflamış otoritesi altında yeni

bir hükümet kurdular. Yeni başbakan Ranil Wickremesinghe, dördüncü kez iktidara geri dönüyor. Ekonomik çöküş göz önüne alındığında, yalnızca halka fedakarlık vaat edebilirdi: "Önümüzdeki iki ay hayatımızın en zor dönemi olacak", ekonomik kriz "bir iyileşmeden önce daha da kötüye gidecek". 16 Mayıs'ta, yalnızca bir günlük yakıt stoğunun kaldığını kabul etmek zorunda kaldı. Dört tanker, komşu Hindistan tarafından serbest bırakılan bir acil durum kredisi ile finanse edildi, ancak demirlediklerinde, ertelemenin sadece birkaç gün süreceği görülecek. Ekonomi bakanı ile birlikte Wickremesinghe, insanlardan, insanların buluştuğu ve kendiliğinden protestoların başladığı benzin istasyonlarında sıraya girmeyi bırakmaları için yalvardı.

Yeni hükümet çaresizce daha fazla banknot basacağını sinyallerini verirken, bunun enflasyonu hızlandıracığını kabul etti.

Gösterilere ve sebep oldukları siyasi istikrarsızlığa son vermek isteniyor. Ancak, bu ülkenin içinde bulunduğu küresel ekonomik krizin pençesini gevşetmek için işçi sınıfının ve yoksul nüfusun böyle bir siyasi iktidardan hiçbir beklentisi yoktur.